

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Rudyard Kipling

A DOUA CARTE A JUNGLEI

Traducere din limba engleză de
MIHNEA GHEORGHIU

LITERA
București

- 1898 Publică povestiri și articole cu temă maritimă. Începând cu acest an, își va petrece iernile în Africa de Sud.
- 1899 În timp ce vizitează Statele Unite, împreună cu familia, Kipling se îmbolnăvește grav de pneumonie. Îi moare fata cea mare, Josephine – tot de pneumonie.
- 1901 Își publică ultimul roman, *Kim*.
- 1906 Publică volumul pentru copii *Puck of Pook's Hill*.
- 1907 Primește Premiul Nobel pentru Literatură, fiind primul englez care se bucură de această distincție, și în același timp (record păstrat până azi) cel mai tânăr scriitor laureat cu Nobel. Vizitează Canada.
- 1910 Publică *Rewards and Fairies*, conținând poemul său cel mai cunoscut, „Dacă” („If”).
- 1915 Fiul său John moare în cursul bătăliei pentru Loos (Franța), eveniment traumatic pentru Kipling, inclusiv în sens fizic (aici își are originea ulcerul duodenal de care scriitorul va suferi pentru tot restul vieții).
- 1936 Moare pe 18 ianuarie de peritonită. Urna sa funerară va fi îngropată la Westminster Abbey.

Cuprins

Cum s-a iscat frica	5
Legea junglei	33
Minunea lui Durun Bhagat	36
Cântecul lui Kabir	63
Coborârea junglei spre văi	65
Cântecul lui Mowgli împotriva oamenilor	112
Cioclii	114
Cântecul valului	154
Ankus-ul Regelui	156
Cântec de pui de vânător	187
Quiquern	189
Angutivun Tina	226
Dhole – câinele roșu	228
Cântecul lui Chil	268
Goana primăverii	270
Cântecul de plecare	303
Tabel cronologic	307

The Second Jungle Book
Rudyard Kipling

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

A doua carte a junglei
Rudyard Kipling

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Unele traduceri în proză și în versuri din acest volum,
și anume: Minunea lui Purun Bhagat, Legea junglei,
Cântecul lui Kabir, Cântecul lui Mowgli împotriva
oamenilor, Cântecul lui Chil și Cântecul de plecare,
aparțin lui Dan Grigorescu.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sorin Petrescu
Corector: Ana Păunița
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KIPLING, RUDYARD
A doua carte a junglei / Rudyard Kipling;
trad.: Mihnea Gheorghiu. – București: Litera, 2025
ISBN 978-630-342-476-7
I. Gheorghiu, Mihnea (trad.) 821.131,1-93-31=135,1

Cum s-a iscat frica

*Uscat e lacul și secate par râurile pe vecie;
În seara asta, tu cu mine legăm aici prietenie.
Lipiți, pe mal, unul de altul, cu burțile-atârând prăfoase,
Neghiobi și-nfrigurați de taină, ne scurmă-aceeași
groază-n oase
Și același dinte ca un sfredel ne mănâncă, când fără vrere
Visăm, pierduți, vânat și sânge; iar ghemuită în tăcere
O căprioară-și lasă iedul ca să privească-ntâia oară
De aproape lupul, ce azi pare mai slab ca el, deși e fiară,
Și însuși cerbul, fără teamă, se uită-n colții de potaie,
Cu care tatăl său (pe vremuri) fu spintecat în măruntaie.
Uscat e malul și pe vecie heleșteiele par seci;
În seara asta, tu cu mine suntem din nou prieteni, deci,
Și vom rămâne sigur astfel atâta timp cât încă norul
(Noroc s-aveți și prăzi în falcă!) nu va-ntrerupe,
roditorul.
Chezașa Împăcare-a apei, pe care fiarele n-o ncalcă!*

Mai veche decât toate legile pământului, Legea junglei prevede aproape toate nenorocirile ce s-ar putea abate asupra viețuitoarelor junglei; astăzi timpul ce a trecut și practica au amendat-o și au adus-o la desăvârșire. Dacă ați citit celelalte povestiri despre Mowgli, vă mai amintiți desigur că el și-a petrecut o mare parte din viață în haiticul lupilor Seeonee, învățând Legea de la Baloo, ursul cafeniu. Iar atunci când băiatul se revolta împotriva ordinelor severe, Baloo era acela care-i spunea că Legea este asemenea lianei uriașe, deoarece se agață de trunchiul fiecăruia și nimeni nu poate scăpa de ea.

– Când vei trăi tot atâtea zile lungi ca mine, frățioare, te vei încredința că toate vietățile junglei se supun aceleiași legi. Iar descoperirea aceasta nu prea îți va fi pe plac, spunea înțeleptul Baloo.

Lui Mowgli însă asemenea vorbe îi intrau pe o ureche și-i ieșeau pe cealaltă, căci un băiat care nu are altă grijă decât să mănânce și să doarmă nu se sinchisește de o nenorocire decât în clipa când trebuie să o privească în față. Dar a venit un an în care vorbele lui Baloo se dovediră a nu fi lipsite de temeii și Mowgli văzu atunci cum toată jungla se închină aceleiași legi.

Aceasta s-a întâmplat când ploile de iarnă întârziară îndelung și nu mai era nădejde să vină. Sahi, porcul spinos, întâlnindu-l pe Mowgli într-un stufăriș de bambus, îi povesti că tuberculii începuseră să se usuce. Dar cum toată

lumea spunea despre Sahi că are gusturi delicate, că nu mănâncă decât ce-i mai bun și mai bine pârguit, Mowgli începu să râdă și-i răspunse în bătaie de joc:

– Ei, și ce-mi pasă mie de asta?

– Deocamdată n-are ce să-ți pese, se îmbufnă Sahi, scuturându-și țepii, dar om vedea noi mai târziu. Ce-ai să zici, de pildă, când are să se termine cu scâldatul în vadul albinelor, frățioare?

– Apa aia nătângă e aproape secată, așa că n-am chef să-mi sparg capul sărind în ea, spuse Mowgli, încredințat că el singur știe mai multe decât ar putea ști cel puțin oricare alte cinci viețuitoare din poporul junglei, luate la un loc.

– Cu atât mai rău pentru tine, și nu ți-ar strica să-ți spargi un pic capul, ca să-ți intre-n el un fir de-nțelepciune.

Și Sahi se furișă în hățiș, ca nu cumva Mowgli să-l apuce de țepii ce-i purta pe nas. Iar Mowgli îi povesti lui Baloo tot ce auzise de la Sahi. Ursul căzu pe gânduri și murmură ceva, ca pentru sine:

– Dacă aș fi singur, mi-aș schimba neîntârziat locurile de vânătoare înainte să prindă ceilalți de veste. Numai că vânătoarea printre străini se sfârșește mai întotdeauna cu bătaie, ba i s-ar putea întâmpla vreun rău și puilui meu de om. Mai bine deci să așteptăm până când va înflori *mohwa*.

Dar în primăvara aceasta, *mohwa*, arborele pe care Baloo îl îndrăgea atât de mult, nu apucă să înflorească. Florile de ceară, de culoarea untului, cu ape verzui, fură

ucise de arșiță înainte chiar de a se naște. Doar câteva petale veștede, cu miros greoi, căzură la pământ când Baloo, așezat pe picioarele dinapoi, începu să scuture copacul. Atunci, pe nesimțite, arșița, nedomolită de ploile toamnei, se furișă până în inima pădurii; jungla îngălbeni, apoi deveni cafenie și în fine neagră.

Costișele arse de fierbințele se uscară de ajunseră ca țepii de sârmă și răsucite ca șoricul ars la flacăra. Apa iezerelelor ascunse scăzu de tot, iar malurile pârjolite păstrau nenumărate urme de copite, de parcă forma lor ar fi fost turnată în fier; lianele, cu tulpina mustoasă, căzură de pe arborii pe care-i încolăceau și muriră, sufocate, la picioarele lor; trestii de bambus pieriră încetul cu încetul, zăngănind uscat în adierea vânturilor de foc, iar mușchiul de pe stâncile umbrite din inima junglei se uscă și căzu, până ce acestea rămaseră golașe și fierbinți, ca pietrișul albastrui ce mija în albia torentului.

Zburătoarele și maimuțele pribegiseră de mult spre miazănoapte, căci știau prea bine ce avea să se întâmple; cerbii și mistreții invadară câmpurile pustiite ale satelor îndepărtate, murind adesea chiar sub ochii oamenilor, prea sleiți și ei ca să-i mai poată ucide cu mâna lor. Cât despre Chil, vulturul, el rămase pe loc, ba chiar se îngărășă, căci pământul era, cât vedeai cu ochii, presărat de stârvuri. În fiecare seară, el vestea fiarelor, prea slăbite pentru a se putea târî spre noi locuri de vânătoare, că soarele omorâse jungla

până la o depărtare de trei zile de zbor spre apus și spre răsărit, spre miazănoapte și spre miazăzi.

Mowgli, care până atunci nu cunoscuse înțelesul cuvântului foame, trebui să se mulțumească cu miere stătută de trei ani, pe care o zgâria de pe stâncile unde poposiseră cândva roiurile de albine. Mierea aceasta era neagră ca păcura, acoperită de un strat de zahăr uscat și îngălbenit, ca praful. Apoi băiatul începu să vâneze larvele carilor ce sfredelesc drumuri nevăzute în scoarța copacilor și fură cu îndemănare ouăle ascunse ale viespilor. Vânatul din junglă era doar pielea și osul, așa că Bagheera trebuia să ucidă de trei ori pe noapte ca să-și asigure o masă ca lumea. Dar cea mai îngrozitoare era, fără îndoială, lipsa de apă, căci dacă popoarele junglei beau destul de rar, măcar atunci să bea pe săturate.

Căldura creștea, creștea mereu și sugea toată umezeala din pământ și din aer, până când uriașa albie a fluviului Waingunga fu singura care mai adăpostea un firicel subțire de apă între malurile ei pârjolite; și când Hathi, elefantul sălbatic, care trăiește o sută de ani și mai bine, zări ridicându-se din fundul albiei un lanț subțire și albastrui de stânci, el chibzui că aceasta trebuie să fie Stânca Împăcării și, pe dată, își ridică trompa și proclamă pentru toate viețuitoarele junglei Pacea apei, așa cum o făcuse părintele său în urmă cu cincizeci de ani. Cerbul, mistrețul și bivolul împraștiară

vestea pe glasuri răgușite, iar Chil, vulturul, o șuieră în depărtări cu țipăt ascuțit.

Legea junglei pedepsește cu moartea pe cel ce se încumetă săucidă la adăpătoare, de îndată ce Pacea apei a fost statornicită. Și aceasta pentru că setea este mai aprigă chiar decât foamea. Fiecare locuitor al junglei se descurcă într-un fel sau altul când vântul se împuținează; de apă însă nu te poți lipsi, și dacă în junglă nu a mai rămas decât un singur izvor, vânătoarea e oprită acolo, când cei din junglă se duc să se adape. În timpurile bune, când apa curgea din belșug, cei ce coborau spre malurile Waingungăi, ca să-și domolească setea, sau în altă parte, cu aceeași țință, o făceau adesea cu prețul vieții lor, căci îi pândeau primejdie de moarte și acest mare pericol sporea, poate, farmecul expedițiilor nocturne: să te strecuri până la vale cu atâta pricepere încât să nu tresară nicio frunză; să intri în apă până la genunchi, s-o auzi bolborosind și ducând cu ea toate zgometele; să bei, privind deasupra umărului, cu fiecare mușchi întins, gata în orice clipă pentru un salt deznădăjduit; să te tăvălești apoi pe țărmul nisipos și să te întorci cu botul umed și pânțelecele rotunjite la cireada ce te admiră, toate acestea, pentru tinerii cerbi cu coarne lucii, erau plăceri neprețuite, tocmai pentru că în fiecare clipă, o știau ei prea bine, Bagheera sau Shere Khan le-ar fi putut sări în spate. Dar acum, jocul acesta pe viață și pe moarte se sfârșise, și poporul junglei se târa, infometat și hărțuit, până la albia secătuită, tigri, urși, cerbi,

bivoli și mistreți deopotrivă, iar după ce sorbeau din apa aceasta noroioasă, rămâneau cu gâturile întinse deasupra albiei, prea istoviți ca să se mai poată urni din loc.

Cerbul și mistrețul rătăciseră toată ziua cu nădejdea că vor găsi ceva mai de soi decât scoarță uscată și frunze veștede. Bivolii nu întâlniseră în drum nici mlaștini umede în care să se poată tăvăli în voie, nici izlazuri proaspete pentru păscut. Șerpii părăsiseră jungla și acum coborau spre râu, doar-doar or găsi o broască rătăcită. Se încolăceau pe pietre umede și nu loveau, dacă din întâmplare râțul vreunui mistreț infometat îi gonia din ascunziș. Broaștele-țestoase de pe râu fuseseră de mult ucise de Bagheera, regele vânătorilor, iar peștii se pitiseră în adâncul dulbinei. Numai Stânca Împăcării se întindea calmă în mijlocul apei scăzute, întocmai ca un șarpe uriaș, iar în coastele ei undele sleite se prefăceau în aburi și sfârâiau ca pe o plită încinsă.

În locul acesta venea Mowgli noaptea, ca să se mai răco-rească și să-și întâlnească prietenii. Nici chiar cei mai infometați dintre dușmanii lui nu se mai uitau acum la bietul băiat. Golaș cum era, părea mai slab și mai nenorocit decât oricare dintre tovarășii lui. Din cauza arșiței, părul aproape îi albise, coastele i se vedeau de parcă ar fi fost nuiielele unui coș, iar genunchii și coatele pe care se târa arătau ca niște ierburi înnodate. Doar ochii, sticlind pe sub claia de păr încâlcit, erau limpezi și liniștiți, căci Bagheera, sfătuitorul lui din zile grele, îl povățuise să se miște fără zgâmot, să

vâneze fără grabă și, mai ales, orice s-ar întâmpla, să nu-și piardă vreodată cumpătul.

– Sunt timpuri grele, șopti pantera neagră într-o seară zăpușitoare, dar vor trece ele, numai să răbdăm noi până la capăt. Dar, ia spune, cu burta cum stai, pui de om?

– Am băgat eu ceva în ea, dar asta nu-mi folosește mare lucru. Ce zici, Bagheera, ne-au uitat de tot ploile, n-au să mai vină niciodată?

– Nu, nu cred. Sunt sigură că vom mai vedea cum înflorește *mohwa* și cum se îngrașă ciutele pascănd iarba proaspătă. Deocamdată, hai să coborâm la Stânca Împăcării, să vedem ce vești mai sunt. Hai, frățioare, încalecă!

– Acum nu cred că e bine să mă mai porți și pe mine în spinare. Mă pot încă ține singur pe picioare; cu toate că, ce-i drept, niciunul din noi nu pare a fi un bou îngrășat!

Bagheera aruncă o privire scurtă spre blana ei jerpelită și prăfuită de pe coaste și murmură printre dinți:

– Noaptea trecută am omorât un bou înjugat. Dar trebuie să recunosc că mă simțeam așa de slăbită, încât n-aș fi cutezat pentru nimic în lume dacă ar fi fost liber. *Wou!*

Mowgli începu să râdă:

– Am ajuns niște vânători strașnici, n-am ce zice! Eu nu mă tem de nimic când e vorba să mănânc viermișori!

Și, călcând cu băgare de seamă pe vrejurile uscate, coborâră amândoi spre malul apei, al cărei țărm era acoperit cu nisip fierbinte.

– Apa n-are să mai curgă multă vreme, zise Baloo când îi întâlni. Ia uitați-vă pe malul celălalt! Urmele încep să semene cu ulițele oamenilor.

Pe țărmul din față, iarba junglei se veștejise și murise în picioare. Potecile bătute de cerbi și mistreți, care duceau toate la râu, desenaseră pe această câmpie decolorată drumuri prăfuite, tăiate în iarba înaltă de zece picioare, și acum, în primele ceasuri ale dimineții, pe aceste lungi și prăfuite alei, se vedeau cele mai însetate dintre viețuitoarele junglei grăbind spre apă. În depărtare se auzeau ciutele și iezii strănutând din pricina prafului, de parcă ar fi prizat tutun.

În susul fluviului, la cotul leneș pe care-l face apa aproape de Stânca Împăcării, se afla Hathi, elefantul sălbatic, paznic neclintit al păcii, împreună cu fiii săi, descârnați și albastrii, care în lumina palidă a lunii se legănau fără încetare. Ceva mai jos de ei se aflau cerbii, și mai jos încă, mistreții și bivolii sălbatici. Pe țărmul din față, unde copacii uriași coboară până la apă, se întindea împărăția mâncătorilor de carne: tigru, lupul, pantera, ursul și multe alte fiare.

– Iată-ne dar, pentru o clipă, sub jugul aceleiași legi, spuse Bagheera.

Zicând acestea, pantera se plimba prin apă, rotindu-și privirea spre coarneau lucii ale cerbilor și spre ochii înspăimântați ai mistreților, care o priveau țintă. Și, culcându-se cât era de lungă în apă, de i se vedea numai o coastă, Bagheera adăugă:

– Noroc la vânat, vouă, celor de-un sânge cu mine! Apoi, printre dinți: De n-ar fi legea asta, ce vânătoare strașnică s-ar mai face!

Urechile ascuțite ale cerbilor prinseră din zbor sfârșitul vorbelor, și un murmur de spaimă trecu printre ei:

– Pacea! Amintiți-vă de ea!

– Să fie liniște! mugi Hathi, elefantul sălbatic. E pace, Bagheera, și nu se cade să vorbești de vânătoare.

– Tocmai mie îmi spui asta!?! răspuse Bagheera, aștinându-și ochii sticloși în susul apei. Eu nu sunt decât un mâncător de broaște-țestoase și un pescar de mormoloci. *Ngaayah!* De-aș putea să mă satur și eu cu vrejuri și frunze uscate!

– Ce ne-am mai bucura și noi de asta! behăi un ied născut abia în primăvara aceea și care nu era tocmai mulțumit de astfel de nutreț.

Oricât de abătut ar fi fost poporul junglei, îi fu peste putință să nu izbucnească în râs când auzi asemenea vorbe. Hathi însuși cu greu își putu ascunde un zâmbet, în timp ce Mowgli, trântit pe brânci în apa calduță, hohotea și bătea din picioare, aruncând stropi fierbinți în jurul său.

– Bine ai grăit, iedule, mormăi Bagheera. Când pacea va lua sfârșit, îmi voi aminti de tine.

Și, cu ochii însângeați, sfredeli întunericul, privind țintă spre ied, pentru a fi sigură ca îl va recunoaște cândva.

Încetul cu încetul, sfatul se întinse în susul și în josul apei, peste tot unde se adăpau animalele. În răstimpuri se

auzeau mistreții grohăind și cerând mai mult loc; bivoli mugind și făcând copci prin nisip; iar cerbii istorisindu-și povestea tristă a drumurilor lungi și fără de speranță, în căutarea hranei. Din când în când, aruncau câte o întrebare pe malul celălalt mâncătorilor de carne, dar veștile erau tot mai proaste și vântul arzător al junglei șuiera printre stânci și printre ramurile uscate, zvârlind vreascuri și praf peste oglinda tulbure a apei.

– Oamenii mor și ei, alături de plugurile lor, spuse un tânăr *sambhur*. Am întâlnit trei dintre ei, de la asfințitul soarelui și până la căderea nopții. Zăceau cu toții liniștiți, cu boii alături. Așa vom zăcea și noi, la fel de liniștiți, în curând.

– Apele au mai scăzut de noaptea trecută, zise Baloo. O, Hathi, ai mai văzut în viața ta asemenea secetă?

– O să treacă și asta, ai să vezi, o să treacă! răspuse Hathi, și, ridicând trompa plină de apă, se stropi pe spinare și pe coaste.

– Avem pe cineva printre noi care nu va mai putea îndura multă vreme, spuse Baloo.

Și aruncă o privire înduioșată spre băiatul pe care îl iubea atât de mult.

– Eu? întrebă Mowgli revoltat și, așa cum era în apă, se ridică în capul oaselor. Eu nu am o blană mare ca să-mi ascund oasele, dar dacă ți s-ar jupui pielea, Baloo...

Hathi se cutremură la acest gând, iar Baloo îi răspuse cu asprime: